

DRUŠTVENE VESTI

Franjo Tanjšek, št. Andraž pri Velenju.

Odhajajo, prihajajo.

Da naše ljudstvo v predvojni dobi, ko je bila narodna stiska na višku, ko so Nemci hoteli zaslužniti celo južno Štajersko, ni klonilo, je predvsem zasluga naših voditeljev. Ti so razgibali slovensko mladino, da se je organizirala v raznih društvih ter se je pod okriljem društvenih zastav odločno postavila nasproti nemškemu navalu ter ga zajezila, da ni poplaval naše lepe zemlje. O živahnem delu mladine iz predvojne dobe nas najbolj prepričajo takratni letniki mladinskih in drugih listov, ki so polni tozadevnih poročil iz raznih krajev. Naši duhovni voditelji so prvi zgrabili za delo ter stopili na čelo neustrašene slovenske kmečke mladine, s katero so pogumno premagali vse ovire. Pod njihovim vodstvom so se pozneje naši kmečki mladeniči usposobili, da so lahko prevzeli vodstvo naših organizacij v svoje roke. In baš ti so mnogo storili za povzdigo narodne zavesti; organizirali so nešteto poučnih tečajev in mladinskih shodov, ki so se vršili leto za letom ter tako vzbujali med narodom zavest skupnosti in vztrajnosti. Tako je naša mladina dosegla osamosvojitve od tujstva in končno narodno in državno svobodo.

Ko si ti naši voditelji in društveni delavci izbirajo svoj nadaljnji življenjski poklic, ko odlagajo vodstvo naših organizacij ter odhajajo od nas, da prevzamejo nove dolžnosti, prihajajo na njihova mesta zopet mladi fantje, polni neugnane, sveže sile in mladostne moči. Oni so duša vsega našega prosvetnega gibanja in kakor preje, se tudi pod njihovim vodstvom rada zbira mladina. Saj je mlad človek tisti, ki se ne boji nobene zapreke, ki se ne ustraši no-

benih še tako hrih nasprotstev in težav ter gre krepko in pogumno po začrtani poti naprej, dokler ne doseže svojega cilja.

Ko starejši odhajajo ter mlajši prejemajo vodstvo in dolžnosti od njih, se bomo še vedno radi ravnali po njihovih nasvetih. Kajti starejši so ter bolj izkušeni, saj so skoro vsa mladeniška leta delovali v društvih. Oni pa nam bodo tudi še nadalje radi šli na roko in nam pomagali bodisi dejansko ali z nasveti, da bo delo v naših organizacijah še bolj živahno in veselo ter da bo obrodilo obilen sad.

Vurberg. Vurberška prosvetno zavedna mladina se zopet zbira ob ognjišču katoliškega prosvetnega društva, katerega je oblast vpostavila

24. aprila. Zato bodo na praznik sv. Petra in Pavla, pokazali društveni igralci spet svoje zmožnosti v izvorni trodejanki »Pri kapeli«, ki je polna kmečkega življenja. Ker ta igra ni predolga, bo še za nadomestek za vse tiste, ki se radi smeji, ena šaljiva burka »Krcmar pri zvitem rogu«. Vstopnice pa, katerih cena je običajna, se ne bodo več delile pred dvorano, ampak v sobi stare šole.

Možje in fantje, člani cerkvenih organizacij iz sodnih okrajev Maribor levi in desni breg, Slov. Bstrica, Ptuj in Ormož, v nedeljo, dne 23. junija vsi k Materi božji na Ptujsko goro, kamor priredi romanje škof, odbor K. A. v Mariboru. Poglejte še enkrat spored, ki je bil objavljen v zadnji številki »Slov. Gospodarja«. Naj nikogar ne moti morebitno slabo vreme. Mati božja Vas kliče! Pridite, da ji potožimo svoje težave in gorje, da ji razodenemo svoje

Strašna eksplozija 30 velikih tankov za surovo olje se je pripetila 2. jun. v bližini zdravilišča Long Beach v Kaliforniji. Nesreča je zahtevala 30 mrtvih in 14 težko ranjenih.

Morske pse bodo iztrebili.

Iz Londona prihaja vest, da so se vrnilo letos novofundlandski lovci na morske pse v domača pristanišča z izredno velikim plenom. Lovci s parnika »Ungava« se ponašajo, da so pobili letos dne 11. aprila 15.000 morskih psov. 14 lovcev z ladje »Imogene« se je zadovoljilo istega dne s plenom 11.498 komadov. Slednji parnik se je vrnil v St. Johns v Novi Fundlandiji s 56 tisoč kožami od morskih psov. Lansko leto je bil plen novofundlandskih lovcev na morske pse 48.000 kož, letos pa 160.000. Tudi obžalovanja vredni morski psi so postali

Pavel Keller:

24. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Njene ustnice je izpreletela grenka bolečina.

»Da,« je rekla, »pet ali šestkrat mi je poljubil roko, ko je prišel in odšel. In sedaj odhajam, ti pa mi ne smeš poljubiti roke.«

»Ostani, Ema, ostani! Tega ne strpim!«

»Česa ne strpiš?«

»Tega — tega žalovanja za drugim.«

Molčala je nekaj časa, nato pa je rekla:

»Povedala ti bom nekaj verzov, ki so sicer zelo otožni, pa vendar zelo resnični:

Srce človekovo, ponosno,

kaj šepetajo ti ciprese?

Stojimo prav na ozkem robu,

in komaj, da srce je v grobu,

spomin nanj veter že odnese.

Tega srca ne pozabim, ne letos, ne pozneje nikoli; svojih oči ne bom obračala od njegovega

groba, kakor je bil prosil v pesmi, s katero se je poslovil od mene. Če tega ne razumeš, če tega nočeš, ne morem postati tvoja žena.«

Odšla je, on pa je ostal v gluhi bolečini in osramočen.

Drugič zopet ji je rekel:

»Ema, sedaj morava premisliti vse in dognati, predno postaneva mož in žena. Toliko bistvenih stvari se je izpremenilo v najinem življenju. Ti si sedaj bogata; jaz pa sem reven kakor prej. Kako naj se to vjema?«

»Teško bo, res,« je tiho rekla. »Ti ničesar nočeš sprejeti od mene.«

»Ne.«

»Že zato ne, ker imam vse od drugega, za komer nosim to žalno obleko?«

»Da! Glej, Ema, ti me smatraš za malenkostnega, malomeščansko mislečega človeka, za ne-spametnega. Toda star sem sedemindvajset let. Ali je človek s temi leti brez ljubosumja, brez strasti, čisto umirjen že in pameten? Nemški

težnje in potrebe. Zavedni, katoliški fantje in možje, odzovite se v bilu nebeške Materel!

Gornja Sv. Kungota. Dne 2. julija ponovi katoliško prosvetno društvo krasno zgodovinsko sedemdesetletno igro »Cvetina Borogradska« v Prosvetnem domu ob treh popoldne. Poglejte si to igro, sosede Svečičani, Spodnji Kungovčani, za majhen denar toliko duhovnega užitka!

Frankolovo. Tukajšnja mladina priredi dne 25. junija igro »Veriga« ob treh popoldne. Prav vladno vabimo prijatelje naše mladine na našo prireditev.

Marijanski tabor v Ljutomeru.

Fantje in možje iz dekanije Ljutomer, Velika Nedelja in iz bližnjega Prekmurja — 2. julija, god Marijinega obiskovanja, je naš praznik, dan naše verske manifestacije. Vsi na noge! Na predvečer zažgite kresove na vrhovih: Št. Jurij, Mala Nedelja, Sv. Tomaž, Jeruzalem. Zmenite se med seboj o prihodu v Ljutomer. Fantje na kolesa! Tudi peš se daleč pride v zlato jutru. Do pol osmih bodite v Ljutomeru pri Katoliškem domu. Čaka vas pušljec: list bršljana z rdečo rožo, znamenje tabora. Ob osmih sv. maša v cerkvi. Po prihodu vlaka iz Mariboru in Ormoža (8.15) tiha sv. maša. Ob devetih začetek zborovanja v dvorani ali na travniku za domom, kakor bo vreme. Fantje, to je dan naše verske manifestacije. Rabimo novih moči za procvit katoliškega gibanja. Zato naj ne benega ne manjka. Pokoncu glave — Ljutomerski fantje vas z veseljem pričakujejo!

Zavodnje. Tukajšnje Sadjarsko društvo priredi ob priliki svečanosti farnega patrona na Petrovo dne 29. junija, po cerkvenem opraviu gledališko predstavo »Babilon«, burka v 5 dejanjih, potem pa streljanje koštruna. Ker je čisti dobiček obojne prireditve namenjen za nabavo sadjarskega orodja, se priporoča Sadjarsko društvo za obilno udeležbo!

Organisti!

S 1. julijem 1933 stopi v veljavo slovenski obrednik. Ta se tudi vas tiče, posebno pri pogrebih. Zato si pravočasno oskrbite »Pogrebne obrede« s slovenskim besedilom. Samoprodaja za lavantinsko škofijo je v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Cena knjigi je 25 D, za poštino 2 Din, skupno 27 Din. Pri naročilu pošljite denar naprej, ker je povzetje drago. Priporoča se:

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Zagonecna smrt milijonarja.

Po celi nizozemski Indiji je vzbudila največjo pozornost skrivnostna žaloigra zelo bogatega njujorškega bankirja Johna R. Fella.

Pred meseci se je podal omenjeni milijonar iz Pariza proti Daljnemu vzhodu, da bi tamkaj prebil preostanek zime. Začetkom februarja se je izkrcal Fell s svojo soprogo v Solrabayi na znamenit otoku Java pod Indijo. Zakonski par je prebil nekaj dni s prirejanjem avtoizletov v krajevno najbolj privlačne točke na otoku, po večerih sta pa sama vabila goste ali se pa zabavala v večjih družbah. Bivanje na Javi je tako prijalo zakoncu, da sta sklenila, da bosta ostala na otoku nekaj tednov več, nego sta se odločila prvotno in nato bosta nadaljevala potovanje na Kitajsko ter Japonsko.

Ta zadnji potovalni načrt je prekrizala nenadna milijonarjeva smrt. Na dan smrtne nesreče se je bil vrnil John Fell s svojo ženo v svoj hotel po polnoči, da bi se podal k počitku. Gospa Fell je odlagala razni nakit in je obračala nekaj

časa možu hrbet. Ko se je ozrla, je zapazila, kako se je mož počasi dvigal s stola, na katerem je sedel in se je opotekel proti postelji. Predno mu je utegnila priskočiti na pomoč, se je zgrudil na tla. Vsa preplašena je planila gospa k možu in je zapazila, da mu tiči do ročaja v prsih malajski nož, kateremu pravijo na Javi »kris«.

Na klice bankirke so se zbrali v usodepolni sobi potniki in služinčad. Zabodena so skušali rešiti, a je živel jedva še par minut. Edini uspeh rešilnih poskusov je bil, da je zabodeni še enkrat odprl oči in izrekel s komaj slišnim glasom besede: »Sam sem kriv...« Prvotno je vse mislilo, da je hotel označiti umirajoči milijonar z zgorajnimi besedami, da umre kot samomorilec. Poizvedovanja holandske policije pa so znatno omajala verjetnost samomora. Predvsem so ugotovili, da ni imel Amerikane nikoli pri sebi noža, ki mu je tičal v prsih. Tudi gospa Fell ni mogla pojasniti izvora morilnega orodja.

Fell je nadalje živel v najugodnejših prilikah in je razpolagal z največjim premoženjem. Bil je vnuk slavnega večkratnega milijonarja Antona Dreksela iz Čikage, po katerem je bil vse podedoval. Johna Fella so prištevali k najbolj znamenitim ameriškim osebnostim. Posedel je bančne palače v Njujorku in Filadelfiji. Bil je lastnik pariške banke in ravno zadnje mesece je izvršil par zelo dobičkanosnih trgovskih poslov.

U...orjeni zapuščata dvoje otrok.

Vsi dosedanji poskusi, da bi oblast odkrile ozadje umora, so se izjalovili. Žaloigra, ki se je odigrala v sobi najbolj razkošnega hotela na Javi, bo najbrž sploh ostala uganka, kakor se to često dogaja na bolj skrivnostnem Daljnem vzhodu.

Ali si že obnovil naročnino?

pesnik Friderik Hebbel je rekel: »Stvari so, katerih noben mož ne premaga.«

Rahlo se mu je nasmehnila.

»V njegovi drami »Magdalena« so zapisane te besede. Ali me imaš za Magdaleno?«

Skočil je s stola in jo pograbil za roke.

»Ti si bila vedno svetnica.«

Molčala sta nekaj časa. Nato je izpregovoril:

»O tvoji čistosti sem tako prepričan kakor o sončni luči. Vem pa, da ne nosiš te žalne obleke samo za dobrotnikom, ki ti je zapustil denar, za človekom, ki te je rešil velike stiske, samo iz hvaležnosti, temveč da je pri tem še nekaj globljega, duševnega.«

»Res! V tem se ne motiš. Nisem podedovala po njem le denarja in premoženja, ampak tudi dragoceno razodetje, duševno volilo velike cene. V rokah imam sedaj vse, kar je napisal, vse tiskano in kar je ostalo v rokopisu. Bilo je kraljestvo lepote, ki je živel v njej. Zato sem mu postavila spomenik v svojem srcu, in pred ta spomenik bom vedno polagala vence in nihče mi

ne bo mogel zabraniti tega.«

Sedel je tiho, nato je vstal.

»Prosim, pojdiva v park. Tukaj je zelo soparno.«

Šla sta počasi pod starimi drevesi. Začel je:

»Ema, nekaj važnega te moram vprašati in od tvojega odgovora bo odvisno vse. Če bi sedaj še živel — oni drugi — in tudi jaz bi živel, katerega izmed naju bi vzela?«

Nasmehnila se je.

»Zelo mlad si še, res, Karel! Seveda bi vzela tebe! To je bila že izza mlada moja želja.«

Vzdihnil je.

»Toda okrog mene ni takega kraljestva lepote.«

Odgovorila mu je prijazno:

»Ne, kraljestvo okrog tebe je zdravniška veda. In to kraljestvo je tudi prečudno lepo. Tvoji podložniki so tisti, ki si jih rešil bolečin, ki si jih iztrgal smrti, živi ljudje, ne podobe iz sanj.«

Ves srečen jo je hotel objeti. Ona pa ga je odrinila.

žrtve gospodarske krize. Cena kožuhom od morskih psov je močno padla, radi tega se skušajo lovci odškodovati z večjimi množicami. Ako se bo nadaljeval omenjeni lov po letošnjem vzgledu, bodo morskega psa v severnih morjih ravno tako iztrebili, kakor so kita.

Vlomilec, ki rešuje križanko.

V stanovanju vile v mestu Los Angeles v Združenih državah se je ukvarjala Amalija Galka s svojo sestro z rešitvijo posebno zamotane križanke. Ko sta se deklici zaman trudili, da bi bili izpolnili še nekatera prazna mesta, sta odločili v poznih urah končno re-

Podgorje. Silen veter je vlekel v ponedeljek, dne 12. junija pri Sv. Duhu. Ves čas si moral imeti klobuk v roki, da ti ga ni odneslo. Ni čuda, da je v vrtincu odneslo Jožefo Perše, po domače Hovnikovo, in jo postavilo na varno v Ravnah pri Šoštanjju. Tam jo sedaj čuva dobri, krščanski mož Anton Hrastnik, po domače Epih. Hodil je okoli, da bi našel sebi družico, svojim otročičem, ki so tako zgodaj izgubili mater, drugo mater. In prav je zadel! Saj je Hovnikova Pepa bila vzgojena v pravem krščanskem duhu, ki bo znala ta duh vlivati tudi v otroka. Bila je članica tukajšnje Marijine družbe. Njene sestre so jo spremljale k oltarju in zanjo darovale sv. obhajilo. Po sv. maši so se podali gostje na nevestin dom, da tam pokrepčani nadaljujejo dolgo pot čez hribe v prijazne Ravne. Težko je bilo slovo od domače hiše, težko slovo od ljube matere. Pa se bo gotovo kmalu privadila novemu domu in mami, ki je še krepka in korajžna, bo večkrat obiskala svoje hčere, ki so raztresene po vseh delih sveta, da vidi, kako gospodinjijo in izpolnjujejo njene nauke.

Trbnjaje. Par dni pred Binkoštni je pogorela stanovanjska hiša posestniku Antonu Korat, po domače Vidinu. Ogenj je nastal v dimniku. Streha je bila stara, zato se je kmalu sesedla med zidovi in pokopala pod seboj vse shranjeno žito. Pač pa so mu sosede oteli gospodarska poslopja. Dober sosed je šel zanj pobirati po župniji žito, ker ima pogorelec več nedoraslih otrok. V zahvalo je naročil peto sv. mašo za darovalce. Ker je bil nekoliko zavarovan in ima nekaj lesa, si bo s pomočjo sosedov postavil novo domačijo. — Zdaj pa eno veselo. Na Binkoštni ponedeljek sta obhajala zlato poroko Jakob in Frančiška Ošlovnik. Svatje so bili vsi mnogoštevilni sosede. Zlatoporočnica sta spoštovana od vseh in se nista nikdar prepirala s sosedi. Ker sta revna, so sosede zbrali precej denarja in jima priredili pojedino, da sta bila bolj vesela. — Isti dan je sklenil iz iste hiše domači sin Adolf Doler zakonsko zvezo; nevesto si je izbral na Pernicah. Ker je imel tudi on dosti svatov, je bilo cerkev v Trbnjah napol-

njena z obojnimi svati. Oba ženina sta iz dobrih krščanskih družin.

Sv. Arah na Pohorju. Vsako nedeljo in ob mnogih drugih prilikah se zbere pri nas velika množica ljudi. Pridejo izletniki, šole, celi zavodi sem gor, da se poživijo s svežim planinskim zrakom, na se navžijejo krasnega razgleda po zelenem Štajerskem in da vsaj par trenutkov v mesecu, morda v letu, preživijo v pristnem veselju. Tukaj jih ne muči skrb za življenje, saj se povzpnejo nad višino vsakdanjega življenja. Tod mnogi zavidaajo Pohorcem idilično planinsko življenje. 13. junija pa se je, kakor vsako leto, zbrala množica pobožnih romarjev pri Sv. Arehu. Prišli so ni z Dravskega polja, iz Dravske doline in od drugod, in prinesli polno srce vročih prošenj k svojemu zavetniku. Spremljali sta jih godbi iz Smartnega in iz Hoč. Po opravljenem cerkvenem opravilu je bilo vrvenje v Ruški koči, odkoder so se počasi pomikale skupine proti Pohorskemu domu. Tu jih je zalotil močan dež in vsi so se morali umakniti v dom. Ko se je pa zvedrilo, so vsi zadovoljni in vedri odšli, vsak na svoj dom.

Limbuš pri Mariboru. Dne 3. junija 1933 je po dolgotrajni bolezni v visoki starosti 90 let v svoji hiši v Mariboru, Gosposka ulica 33, boguvdano izdihnila svojo blago dušo Amalija Šantel, zasebnica in posestnica v Mariboru ter v Hrastju pri Limbušu. Rajna je bila zelo radodarna in velika dobrotnica vsakomur, kdor je pri njej prosil podpore in pomoči. Darovala je tudi 1000 Din za nove zvonove limbuške cerkve. Nad 50 let je oskrbovala svoje lepo posestvo in vinograd v Hrastju ter bila pri vseh sosedih priljubljena in zelo spoštovana. Zanimivo iz njenega življenja je, da je bila vse svoje dolgo življenje popolna abstinentinja, kar je piscu teh vrstic s ponosom sama pripovedovala. Pokopana je bila 5. junija na Pobrežju pri Mariboru. Blagi pokojnici in veliki dobrotnici revežev naj bo dobri Bog obilen plačnik. Naj počiva v miru!

Hotinja vas. Dela v ribniku sredi vasi napredujejo. V kratkem bo vse obrežje betonirano in urejeno. Istočasno bo povečan vaški vrt na jugovzhodni strani ribnika.

Sv. Marjeta na Dravskem polju. Nadloga fazanov. V naših gozdovih, zlasti ob obronkih, se je zaredilo mnogo fazanov, ki uničujejo koruzo in krompir. Mlado koruzno kal izpulijo

Šivilje

dobite modne liste v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila, Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Kralja Petra trg št. 4.

iz zemlje, da pridejo do zrna. S tem uničijo cele njive, ki se nahajajo v bližini gozda. Krompir pa izbrskajo in ga jedo. Vendar ga mnogo puste še nedotaknjene na soincu, da se v kratkem popolnoma pokvari. Če ne bo zakupnik lova v tem oziru napravil kmalu reda, bodo kmetje, ki tam povsod trpijo škodo, prisiljeni uporabiti skrajno sredstvo: puško. Pri poravnavačih nikjer ne pride do zaključka v korist kmetu, njegove potrpežljivosti bo pa tudi kmalu konec.

Rače. Na Križevu, 25. maja, je umrla radf zastrupljena krvi 23 letna Micika Biedefeld. Dolgo čas je iskala pomoči v mariborski bolnici, vendar ji zdravniki niso mogli zamoriti smrtne kaili. V nedeljo, 11. junija pa je Vsemogočni poklical predse tudi njeno 19 letno sestro Rezičko. Ta je bolehal na kostnem revmatizmu, iskala zdravja pri poljčanskem zdravniku in v mariborski bolnici, pa tudi tukaj je niso mogli rešiti. V nedeljo je po obedu legla h kratkemu počitku, pa ni slutila, da jo bo Vsemogočni rešil trpljenja. V nedeljo ob 2. uri popoldne je v miru zatisnila oči za vedno. — Rezička! Rešena si zemškega trpljenja. Prav srečna si zdaj. Nas pa, ki moramo poleg bolezni in trpljenja čutiti še hudobijo in hinavščino zlobnega sveta, nikdar ne pozabi! — Bodi jima zemljica lahko, staršem pa izrekamo globoko sočutje.

Vurberg. Na Binkoštno nedeljo, dne 4. julija je tiho in skromno, brez vsake zunanje slovesnosti praznoval preč. g. svetnik in vurberški župnik Alojzij Kokeč 65 letni rojstni dan. Vurberški mladeniči so preč. g. župniku za 65 letnico rojstva poklonili lep šopek duhovnega cvetja, namreč štirideset sv. obhajil so darovali v ta namen, da bi Vsemogočni čuval našega

števec uganke na drugi dan, in sta se podali k počitku. Drugo jutro pri zajtrku sta videli, da je križanka razvozljana. Vlomilec, ki je obiskal v oni noči vilo, je moral biti strasten uganekar, ker je rešil križanko. Kot nagrado za rešitev si je prilastil na mizi ležečo denarnico z 32 dolarji.

Napoleonova kamela.

Kamelo, katera je nosila Napoleona med njegovim egiptovskim vojnim pohodom, je vzel pozneje cesar seboj v Pariz in jo je podaril tamošnjemu vrtu za vzdrževanje divjih zveri. Ko je žival poginila, so jo nagačili in postavili v muzej. Castillec velikega Napoleona gradijo na otoku

»Ne, tako dolgo ne, dokler nosim to obleko! To leto je rajnkega.«

Žalosten je korakal poleg nje.

»Torej se bom le poročil z vdovo — z vdovo po duši!«

Nato pa se je zbral.

»Govoriva o realnih stvareh. Razumela boš, da ne morem živeti od tvojega denarja. Ne le radi tega, ker je dediščina po drugem! Od tvojega denarja bi ne hotel živeti tudi, če bi ga imela po očetu, ali če bi ga zadela s srečko. Tega bi ne mogel! Ženo naj redi mož, ne narobe.«

»Zakonci naj žive od skupnega premoženja,« je rekla.

»Ne,« se je srdil, »za koga drugega to velja, za naju ne. Ti si bogata, jaz pa revež. To se ne vjema. Ne, ne, Ema, imovino morava ločiti! S težkim srcem moram privoliti, da živiš od svojega. Jaz pa bom z materjo živel od tega, kar si bom sam pridobil. Na pomoč pa mi prihaja svetel žarek. Že dolgo časa vem, da imamo Colnarji v studencu, ki vre na našem vrtu, dragocen za-

klad. Dal sem že pred leti napraviti prvo analizo. Dragocena voda, v kateri so imenitne sestavine in velika radioaktivna moč. Šele sedaj sem dal zopet napraviti novo analizo. Strokovnjaki so se čudili, vpraševali so me, kje je ta studenec. Jaz pa sem jim zamolčal. Toda kaj ti bo zaklad, če ga ne znaš izkoristiti? Kaj pomaga človeku, če najde v žgoči puščavi zlato namesto vode? Dozdaj mi je še vedno izpodletelo, če sem skušal najti denarnih ljudi, ki bi izkoristili studenec. Podjetnosti pa manjka zafo, ker ni denarja. Toda sedaj se mi zdi, da je vzšla dobra zvezda nad studencem, ki je bil do danes preklet in ki je prinašal samo nesrečo. Našel sem premožnega, sposobnega in, mislim, tudi poštenega moža, ki se hoče zanimati za to stvar. Če pa naj se ta reč posreči, je treba najprej mnogo denarja. In tega en sam nima, tudi moj zaupnik ne. Ustvariti hoče družbo. Moja rodbina naj bi bila kot prava lastnica udeležena z deležem, ki je mnogo večji, kakor pa sem bil upal. In tako se lahko še vse obrne na boljše. Nade so res prav povoljne.«

gospoda vseh viharjev in ohranil zdravega patirja naših duš še veliko let!

Gornja Sv. Kungota. Kot vsako leto, tako bo tudi letos 25. junija, prihodno treznostno nedeljo, slovesno praznovali praznik presvelega Srca Jez. Dve sv. maši, pred drugo sveto mašo se vrši votivna procesija s kipom presv. Srca Jez. po vasi, da nam milostno blagoslovi naša žitna polja in vinske gorice. Pridite, ljudje božji, sosede, da skupno proslavimo in počastimo presv. Srce Jez. ter ga prosimo, naj se nas usmili, ki je bogato za vse, ki ga kličejo.

Sv. Barbara v Halozah. Dne 3. junija tega leta smo spremili v obilnem številu k večnemu počitku daleč na okoli znanega g. Antona Arnejšič, po domače Andrejčekovega Tončka, oskrbnika posesti gđc. Hilde Winkler v Pristavi. Omenjeni je bil svojčas več let zaposlen tudi pri vseh tukajšnjih cerkvenih posestvih za oskrbnika, posebno za vinograde, kakor tudi oskrbnik vinogradov umrlega č. g. župnika Murkoviča in posesti č. g. župnika Jakoba Rabuze, ki je sedaj v Slivnici pri Celju. Tonček je vse vinograde, kjer je služboval, kot vzoren oskrbnik lepo in redno obdeloval in so sedaj vse omenjene gorice v najlepšem stanju. Bil je velik dobrotnik revežev, pa tudi drugih. Kdor se je pri njem oglasil, ga je dobro pogostil z jedjo in pijačo neglede na to, kdo je. Ljudje se ga homo spominjali, posebno oni, ki smo ga poznali. Njegova blaga roka je sprejela marsikateraga popotnika. Bil je dolga leta vrli naročnik »Slov. Gospodarja«. Umrli Tonček je bil velik prijatelj vseh duhovnikov. Sedanji č. g. župnik Grobler mu je govoril zadnje slovo. Tončku naj bo Bog milostljiv. Počivaj v miru, blaga duša!

Laporje (nesreče). Huda nesreča je zadela veleposestnika Strmška v Hošnici. V noči od 9. do 10. junija mu je zločinska roka zažgala domačijo. Pogorelo je vse, le živino so še komaj rešili. Prihiteli so sicer gasilci iz Slov. Bistrice in Poljčan, pa se žal ni dalo več pomagati. Nesreča je tem večja, ker se je pri gašenju hudo opekla gospodinja, ki se zdaj zdravi v mariborski bolnici. Pomagajmo težko prizadetemu! — V mariborski bolnici se nahaja tudi ugledni laporski kmet g. Mastinšek, ki si je strl desno nogo v členku, ko je prišel pod voz ter Bevčev Karel iz Zabljeka, kateremu je na Lešnici neki

fant prestrelil nogo. Vsem trem želimo, da skoro okrevajo in se vrnejo domov.

Studenec pri Poljčanah. Tukaj smo v petek dne 16. t. m. položili v grob truplo dobre žene, trdne gospodinjice in blage matere Marije Kodrič, ki je umrla v starosti 75 let. Rajna je bila dobra mati peterih otrok, od katerih sta dva sina duhovnika, eden je župnik pri Sv. Rupertu v Slov. goricah, drugi pa je kaplan v Ločah. Vse svoje življenje je bila vzor prave slovenske katoliške žene. Kako je bila rajnica priljubljena, je pričal njen pogreb, katerega se je udeležilo veliko ljudi iz domače in iz sosednjih župnij. Bog daj rajni večni mir! Domačim naše sožalje!

Kapela pr Radencih. V petek, dne 16. junija smo tukaj pokopali najstarejšo župljanko kapelske župnije Terezijo Žigert. Umrli je v 96 letu starosti. Rajna je bila teta veleč. g. Matije Zemljiča, župnika pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Neka posebnost so bile njene oči. Od 45. do 70. leta je nosila očala, od takrat naprej pa do svoje smrti je videla brez očal čitati vsak še tako droben tisk ter je napeljevala svoji veliko mlajši sestanovalki nit v šivankino uho. Po lastni izpovedi si je rajna chranila tako dober vid z umivanjem z vinsko droženko. Bila je skoro do zadnjega tako čvrsta in prisotnega duha, da smo mislili, da bo gotovo dočkala 100 let. A v božji previdnosti je bilo drugače sklenjeno. Naj v miru počiva!

Središče ob Dravi. Odkar nimamo v Središču »Prosvete«, pride malo novic v »Slov. Gospodarja«, ker je postalo sedaj vse bolj mrtvo. V društvenem domu se sedaj vrše le še pevske vaje cerkvenega zbora in pa sestanki Marijine družbe. Bogve, kdaj bo oživel spet prej tako življenja poln »Ljudski oder«, nudeč ljudem pouka in poštenega razvedrila. Pretečeni teden se je vršila na Grabah pred cerkvijo komisija radi spomenika padlim vojakom. Kmalu bodo zablestela imena padlih v zlatih črkah. V Obrežu je umrl pos. Karel Šalamun v 73. letu življenja. Pred 25. leti je padel po nesreči z voza in se hudo poškodoval. Zadnje leto je bil popolnoma priklenjen na bolniško postelj. Po mukepolnem življenju ga je previdenega s tolažili sv. vere poklical Gospod k sebi. — Letos pri nas ni suša, vsak dan imamo obilo dežja, tako da ljudje ne morejo sušiti pokošene trave. Žalostno je gledati žitno polje, kakor razvaline leži

razmetano žito. Če nam Bog ne pošlje ljubega solnca, homo im' slabo žetev, ker ne more dozoreti. Noben dan ne mine brez strahu, da nam ne potolče toča še tega, kar je viharjem in dežju ostalo.

Velika Nedelja. Na trojiško nedeljo obhajajo Velikonedeljčani svoj glavni praznik, ker je župna cerkev posvečena presv. Trojici. Letos se cerkveni pevci niso postavili samo v cerkvi z latinsko mašo, ampak so tudi priredili v dvorani koncert z narodnimi pesmimi. Ljudstvu je petje jako ugajalo, posebno pesem o »vodi Bistrice« in »o maju«, tako da so morali pevci obe ljubki pesmici ponoviti. Seveda za otroke take prireditve niso, saj sem slišal pekovo Kristiko vprašati: »Mama, ka ne de še minilo?« Od-raslim pa je vse le prehitro minilo in so si žaleli, da bi drugikrat pri nekaterih pesmih več kitic zapeli. Med odmorom so neki gospod iz Maribora, ki se »pre neki jako na muziko razmejo« pohvalili pevski zbor in pridnega voditelja g. organista ter povabili še druge fante in dekleta, ki imajo lepe glasove, naj pristopijo k zboru in gojijo lepo pošteno slovensko pesem. — Med odmori sem vlekla na ušesa, kaj se vse ljudje razgovarjajo ter zvedel par novic, ki niso svetovnega pomena, pa jih bom vkljub temu povedal. Prav v nedeljo dopoldne se je zvedelo, da si je končala v Mariboru mlado življenje tukajšnja župljanka učiteljčnica Roza Kosí z Lešnice. — Eden dan popreje je gorelo v Senožcih pri nekem Žvegli, kjer je pogorelo gospodarsko poslopje. Ker so bili gasilci povečini na polju, se niso mogli na bitje plat-zvona tako hitro zbrati. Pa bi bili gotovo preje prišli na lice mesta, da niso imeli o binkoštih nesreče, ko se jim je na povratku od veselice iz Križovljana močno pokvaril tovorni avtomobil, ki si ga je bilo društvo pred par leti za gasilske namene nabavilo. — Pa še eno bi povedal, ki ni tako imenitna, pa vendar kaže o brihtnosti nekaterih glav. Saj je znana reč, da nekateri ljudje tako zelo ljubijo meso od puric in picekov. Zato pa se mnogokrat zatečejo v tuje kurnike po pečenko. Tudi takih ne primanjkuje. Bolj zvito pa sta naredila dva brata. Ko sta odšla oče in mati neko nedeljo k maši, sta zadržala v domačem kurniku purana in ko sta se starša vrnila, sta »pajba« prav žalostne obraze delala in tožila nad nesrečo, ki je zadela hišo ponoči, ko je tako lep puran tako nenadno

»In jaz?« je vprašala Ema. »Ali se naj jaz ne udeležim tvojega podjetja?«

»Ti?« je počasi odgovoril. »Glej, to je vendar le podjetje iz spekulacije. Kopališče in zdravilišče imamo že mnogo. Vsako gnezdo, na katero meji malo gozda, se že imenuje »kopališče« ali vsaj »zračno zdravilišče«. Vrlina našega močnega vrelca je dokazana; treba bo poiskati še drugih vrelcev in jih izvrtati; okolica je krasna; vse sami čudoviti predpogoji, da se ustanovi novo kopališče. Toda najprej bo treba vtakniti v podjetje strašansko veliko denarja, žetev pa nas čaka šele čez leta, prav velika žetev, ki prav gotovo pride, toda šele po desetletjih.«

»Na to prav veliko žetev računam,« je mirno rekla Ema, »zato se hočem udeležiti. Moj oče misli, da so lahko tudi na naših tleh vrelci . . .«

Pogledal jo je in veselo rekel:

»Najbrž! Zelo mogoče! Tak močan vrelc ne bo sam. Iskali bomo na tvojem posestvu z bajanicami. Če najdemo vrelce, ki bodo kaj obetali, bodo tvoji. In če jih boš hotela priključiti našemu koncernu, bo to tvoj delež.«

»Najprej bom dala denar.«

»Pomisli, Ema, koliko si morala trpeti, ko z očetom nista imela denarja. Čuvaj ga! Pusti svoj denar na varnem pri svojem zastopniku in v svoji banki.«

Na to ni odgovorila. Potem pa je tiho vprašala:

»In tvoj oče? Pravzaprav je studenec njegova last.«

Karel je vzdihnil:

»Moj oče!«

Nekaj časa sta šla molče dalje. Pri poti je stala klop.

»Sediva, Ema! Kar se tiče mojega očeta, je težko govoriti.«

»Nisem te hotela žaliti, ljubi — ne smela bi te vprašati po njem . . .«

Dalje sledi.

Širite „Slov. gospodarja“!

Aix manjši Napoleonov muzej. Na omenjenem otoku se je mudil Napoleon, ko je čakal julija 1815 na odločitev, glede svoje nadaljne usode. Z otoka Aix je bil prepeljan na krovu angleške ladje »Beclerophon« na otok Svete Helene. Napoleonovo kamelo bodo spravili v novem muzeju na otoku Aix.

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo najboljši uspeh!